

HALUK ÖZDİL

KOD ADI: PEGASUS

DESTEK YAYINLARI: 1310
EDEBİYAT: 404

HALUK ÖZDİL / KOD ADI: PEGASUS

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Temmuz 2020
2.Baskı: Ağustos 2020
3. Baskı: Kasım 2020
4. Baskı: Nisan 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-914-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HALUK ÖZDİL

KOD ADI: PEGASUS

Hitler'den Tarsus'a Uzanan Sır

Panzerlerin korku salan gövdelerinden yayılan motor sesleri ve mekanik gıcırtilar evlerinin kuytu köşelerine sinmiş dehşet içindeki insanları titretirken SS birliklerinin ayaklarının altında inliyordu Avrupa. O gece Belgrad Radyosu'ndan büyümlü bir şarkı yayıldı tüm dünyaya: "Lili Marleen..." Müttefik ordusunun askerleri şaşkınlık içinde dinliyorlardı gizemli Nazi müziğini. Bu sihirli tınıyı seslendiren kadının ne dediğini anlamasalar da tanımlayamadıkları bir hüzmün kapladı içlerini. Gözleri yaşardı, özlemişlerdi, geride bıraktıkları hayatlarını ve sevdiklerini. Savaş durmuş, sessizliğe gömülmüştü Avrupa. İşte o anda daha da azgınlaştı gamalı haç, kırmızıya döndü her yer; kan rengiydi artık dünya... Ve Marlene Dietrich, buğulu sesiyle söylemeye devam ediyordu gizemli Nazi şarkısını...

2 OCAK 2017

MERSİN YAKINLARINDA BİR KASABA

PANDORA’NIN KUTUSU AÇILIYOR

Henüz güneş batmamış olsa da kararan gökyüzü simsiyah bir örtü gibi kaplamıştı üzerini kasabanın. 2009 model arazi cipinin içindeki dört adam ölüm sessizliğine gömülmüş, kaporta ve camlara hızla çarpan dolu taneciklerinin çıkarttığı rahatsız edici sesleri dinliyorlardı. Sağ taraflarında kudurmuşçasına akan nehir doğanın muhteşem gücünü bir kez daha insanlara kanıtlamak istercesine yükselirken yatağının kenarlarında sular birikmeye başlamıştı bile.

“Daha ne kadar bekleyeceğiz profesör?”

Yanıt vermemişti Profesör Ersin Okan, derin bir nefes aldıktan sonra elindeki taş levhaya baktı: Neolitik çağa ait dokuz bin yıllık taşın üzerindeki garip şekiller doğru yerde olduklarını kanıtlıyordu. Onca yılın ardından sağlam bir ipucuna ulaşmıştı sonunda. Binlerce yıldan beri anlatılanların hiç var olmadıklarını çok iyi biliyordu, kanatlı atı terbiye eden Bellerophonates’in de... Ezoterik yapılanmalar sırlarını böyle aktarırlardı bir sonraki kuşaktan üyelerine; garip semboller ve dolaylı anlatımlarla... Yirmi bir yıl önce başladığı arama çalışmalarının meyvesini alacağına inanan yaşlı adam güzel bir anlaşma yapmıştı hazine avcularıyla:

Onlar kazı işlerini yapacaklar, altın, gümüş, maddi değeri olduğuna inandıkları her şeyi aldıktan sonra büyük keşfiyle baş başa bırakacaklardı kendisini... Büyük keşfini sır olarak saklamayı düşünmüyordu profesör; zamanı gelince dünyaya ilan edecek, bir zamanlar kendisiyle alay eden meslektaşlarına da deli olmadığını kanıtlayacaktı. Tarihe geçmek istiyordu; arkeoloji tarihine altın harflerle yazılacaktı adı... “Başlangıç yerimiz burası; Kydnos Nehri...” diye mırıldandı. Profesörün söyledikleri hazine avcılarını hiç de memnun etmiş gibi görünmüyordu:

“Profesör duymadın mı dediğimi, böyle giderse sular altında kalacağız.”

“Duydum. Artık gidebiliriz, aradığımız yer üç kilometre ileride.”

“Kasabanın içinde yani...”

“Evet, öyle de diyebiliriz.”

“Bu tufanın ortasında gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?”

“Tam aksine, düşünüyorum.”

Arka koltukta oturan iki adam göz göze geldiler; şüphe dolu, kaygılı bir ifade vardı bakışlarında. Belki de bir akıl hastasına uymuş, boş hayaller peşinde koşuyorlardı. Sağ taraftaki, “Bana bak profesör...” diye söylendi. “Oradan da bir şey çıkmazsa yollarımız ayrılacak, haberin olsun.”

“Meraklanmayın. Bu kez bulduk.”

“Bulsan iyi olur.”

Cip büyük kasabanın içine doğru hareketlenirken, yüz metre gerilerinde bekleyen lacivert renkli son model BMW'nin kendilerini takip ettiğinin farkında bile değillerdi. Kısa bir yolculuktan sonra gecekonduların ortasındaki harap evin önünde durdular. Dolu şiddetini artırmış, insana ait yaşam belirtileri yok olmuştu sokağın içinde. Gecekonduların sacdan yapılmış çatıları-

na şiddetle çarpan dolu tanelerinin çıkardığı seslerden başka bir şey duyulmuyordu artık. Kader anıydı Profesör Ersin Okan için; torpido gözüne uzandı ve tablet büyüklüğündeki sinyal ölçüm cihazının düğmesine bastı. Hafif bir cızırtı duyuldu önce, ardından da rahatsız edici tuhaf bir ses... Cihazın ekranında beliren dalgalar gittikçe sıklaşıırken ses de tize dönmeye başlamıştı. Birbirine paralel şekilde akan küçük yarım daireler doğru adreste olduğunu müjdeliyordu profesöre, gülümsemeye başladı.

“Yeter artık kapat şu cihazı, kulaklarımız sağır olacak!”

Yirmi bin Hertz sınırına yaklaşan tiz ses, son derece sinir bozucuydu. Adam haklıydı verdiği tepkide; hızla kapattı cihazı.

“Neydi bu profesör, bizi delirtmeye mi çalışıyorsun?”

“Aradığımız yerden gelen sinyaller. Doğru adreste olup olmadığımızı kontrol etmek zorundaydım.”

Hazineciler tedirgin olmuşlardı. Şoför koltuğunda oturan adam oldukça kızgın görünüyordu, “Lanet olsun!” diye söylendi.

“Bu normal mi şimdi? Bizi nasıl bir cehennemine içine sokuyorsun? Burada bile etkilendiysek kazarken başımıza neler gelecek belli değil.”

“Sakin olun...” diyen profesör, korkmaya başlayan adamları yatıştırmak amacıyla sesine dingin bir hava vermeye çalıştı:

“Kazı sırasında bu sesleri duymayacaksınız. Yine de önlem olarak, sesi emen özel kulak tıkaçlarıyla çalışmanızı sağlayacağım. Şimdiki önceliğimiz evin sakinleri. Kaç kişi olduklarını öğrenmeliyiz.”

“Ee ne yapacağız şimdi? Başımıza taş büyüklüğünde dolu yağarken, onları dışarı mı atacacağız, yoksa ortak mı edeceğiz?”

Bu adamların zevzekliklerinden iyice sıkılmaya başlamıştı profesör. “İçi boş, aptalca sözler sarf etmekten keyif alan geri zekâlılar!” diye geçirdi içinden. Ne olursa olsun sabretmeliydi,

hedefine ulaşmasına bir adım kalmıştı artık. Yüzüne yerleştirdiği zoraki gülümsemeyle yanıt verdi:

“Meraklanmayın, bu büyüklükteki dolu bize zarar vermez; biraz ıslanırız o kadar. Şimdi kapılarını çalıp, uydurma bir kişiyi soralım. İçeride kaç kişinin yaşadığını öğrenmemiz gerekiyor. Gerisini sonra düşünürüz.”

Hazinecilerden genç olanı öne düşmüştü. Harabeyi andıran gecekondunun bahçesindeki paslı demir kapıyı ayağıyla ittiği an bir vızıltı duydu. Kendisinden başka kimse işitmemişti bu sesi. Başının arka tarafında hissettiği dayanılmaz acı da neyin nesiydi? Boğazından garip bir hırıltı çıkartarak yere yıkılırken gözlerinde hayret dolu ifade belirdi. Geridekiler bir şey anlamamıştı:

“Ne oldu sana Tufan?”

Yerde hareketsiz yatan genç adama şaşkınlık içinde bakıyordu profesör. Birkaç saniye sonra arkasından gelen ses sorusunun yanıtını verdi:

“Hepimizi öldürecekler, kaçın!”

Kaçmak için çok geç kalmışlardı; susturucu takılmış namlulardan çıkan mermilerin vızıltıları şiddetle yağın dolunun sesine karıştı. Üçü de bağırma bile fırsat bulamadan çamurlu zemine yığıldılar. Hayata tutunmak için var gücüyle mücadele eden profesör sağ akciğerinden iki isabet almıştı; nefes almaya çalıştıkça sağ tarafına daha büyük bir acı saplanıyordu. Başında dikilmiş, kendisine bakan kar maskeli adam silahını doğrulttuğunda acı dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne. “Neden?” diye mırıldandı...

Profesyonel oldukları her hallerinden belliydi adamların, cesetleri dikkatle kontrol etmeye başladılar; yaşayan yoktu... İşlerini temiz yapmışlardı. “Sorum yok!” diye seslendi içlerinden biri, sonra da arazi cipine yöneldi; şoför mahallinin kapısını açtı ve torpido gözünün alt tarafındaki dinleme cihazını çıkardı.

“Tamamdır, cesetleri cipe yükleyin!”

Harekete geçen adamlar cansız bedenleri sürükleyerek, çuval gibi cipin arka koltuğuna ve bagaja yüklediler. Dakikalar içinde işlerini bitirmişlerdi. Aynı ses tekrar duyuldu:

“Sen cipi kullan.”

Lacivert renkli BMW ve cesetlerle dolu cip Mersin yönüne doğru hızla ilerlerken, Ankara'nın Çankaya ilçesindeki rezidansın on yedinci katında bir dairenin telefonu ısrarla çalmaya başladı:

“Evet.”

“Profesör ve adamları tamam efendim.”

“Yetmiş iki yıl sonra aptal bir profesörün burayı bulması kaderin cilvesi olsa gerek. Sana bir şey soracağım: Elindeki sinyal çözücü aleti nasıl yapmış olabilir bu adam?”

“O mühendisle gizli bir arkeolojik kazıda çalışmışlar. 2005 yılında psikolojik sorunları nedeniyle işine son verilmiş.”

“Lanet olası mühendis, öldü gitti, hâlâ başımıza iş açıyor.”

“Haklısınız.”

“Cesetlerden geriye iz bırakmayın.”

“O konuda şüphenez olmasın. Bir saat sonra ciple birlikte Akdeniz'in derinliklerinde yolculuğa çıkacaklar.”

“Sen işini bilirsin... Artık PEGASUS operasyonu başladı. Konuyla ilgili en küçük bilgisi olanları bile yok edin.”

“Anlaşıldı efendim.”

Karanlığın içinde yol alan arabalar gözden kaybolurken yeraltırdan yükselen gizemli sinyaller bir yorgan gibi kaplamıştı kasanın üzerini. Şeytanın dansı başlamıştı artık. Ve şeytanla piste çıktığımızda dansın ne zaman biteceğine siz karar veremezsiniz...

24 OCAK 1920

ÇANKAYA'DA BİR BAĞ EVİ. SAAT: 03.10

BİN YILLIK SIR

Dondurucu bir hava vardı o gece Ankara'da. Rüzgârın savurduğu kar taneleri, küçük cam parçaları gibi yüzüne çarptıkça acı çekiyordu genç adam. Gözlerini kısarak baktı; yüz metre kadar ilerideki bağ evinin camından sızan gaz lambasının cılız ışığını gördüğünde gülümsedi, aradığı yeri bulmuştu sonunda. Her geçen dakika heyecanı daha da artıyordu. Beyaz örtüyle kaplı ıssız arazide adımlarını daha hızlı atmaya başladı. Erzurum'dan getirttiği keçi kılından yapılmış kalpağını kaşlarının hizasına kadar indirmişti; ne soğuk umurundaydı ne de Çankaya'ya çıkana kadar çektiği sıkıntı. Kurtuluş mücadelesi verilirken çekilen zorlukların yanında sözü bile olmazdı şu andaki durumunun. Ankara'ya neden çağrıldığı konusunda en küçük fikri yoktu Salih'in. Çanakkale'de 19. Tümen'in genç subaylarından biri olarak savaşmış, mütareke yıllarında İstanbul'a dönmüştü. Kuvayı Milliye'nin gizli yapılanmasında Anadolu'daki direniş kuvvetlerine silah sevkiyatından sorumlu birimde görev yapıyordu. Üç gün önce komutanı Ankara'ya gitmesi gerektiğini söylemiş ve hiç kimseye bir şey anlatmaması konusunda uyarılmıştı onu.

Mustafa Kemal'in kendisini isim olarak bile anımsayacağından emin değildi. O halde neden çağrılmıştı Ankara'ya? "Neyse, az sonra öğreneceğim..." diye geçirdi içinden.

Amirinin kendisine söylediği gibi üç kez vurdu kapıya. Birkaç saniyelik bekleyişten sonra kapı yavaşça açıldı. Uzun boylu, otuzlu yaşlarda sakallı bir adam vardı karşısında. "Seni bekliyorduk, hoş geldin" dedi kısaca. Üç metrelik holden sessizce salona doğru yürüdüler. Gaz lambasının zayıf ışığı, çam ağacından yapılmış büyük tahta masanın çevresine dizilmiş altı kişinin yüzlerinde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Tanıdık bir sima arıyordu gözleri, ama bulamadı. Başını hafifçe indirerek selam verdi. Sessizlik çökmüştü salona, herkes kapıya kilitlenmiş, O'nun geleceği anı bekliyorlardı. Kar şiddetini artırmış, rüzgâr fırtınaya dönmüştü. Cama vuran iri kar tanecikleri yavaşça süzülüp tahta pervazların altına doğru inerken, taş şöminede çıtırdayarak yanan odunların sesi doldurmuştu küçük bağ evini. Ve sonra kapı üç kez vuruldu, aynı adam kalkmıştı yerinden. Birkaç saniye sonra salonda Mustafa Kemal'in silueti belirdi. Tek başına ve yürüyerek mi gelmişti, hem de ölüm riskini göze alarak? Ama gelmişti işte; mavi gözlerinde kararlı bir ifade vardı, bu bakışın anlamını çok iyi biliyordu Salih...

Başındaki kalpağı çıkararak Mustafa Kemal salonun ortasına kadar yürüdü. Herkes ayağa kalkmış, gözlerinin içine büyülenmişçesine bakıyorlardı. Bin yıllık birikimin oluşturacağı yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri atılırken kadim devletin koruyucuları saklı tarihin içinde tekrar şekillenen Konsey'deki yerlerini almışlardı bile.

5 OCAK 1939

VİYANA'NIN KUZEYİNDE BİR KÖY

HİTLER'İN SIRRI

Viyana'ya yüz on kilometre uzaklıktaki kırsal alanda yer alan Dollersheim köyü Avusturya'nın adı duyulmamış yerleşkelerinden biriydi. Çek ve Moravya asıllı insanların oturdukları bu köyün tamamı Katoliklerden oluşuyordu. Son derece yoksul yaşam süren bu insanlar, ülkeleri işgal edilmiş olsa da, en azından kökenleri Yahudi ya da Çingenelere dayanmadığı için Naziler tarafından katledilmeyeceklerini düşünüyorlardı. Büyük bir yanlışta içinde olduklarını takvimler 5 Ocak 1939'u gösterirken anladılar. Sabahın erken saatlerinde gelen Nazi askerleri köy sakinlerini meydana toplamış ve öğlene kadar evlerini boşaltmalarını istemişlerdi. İlk itiraz eden yetmiş yaşlarında bir adam daha sözlerini bile tamamlamadan kafasından vurulmuş, cesedi bir cipin arkasına bağlanarak köy meydanında yerlerde sürüklenmişti. Çaresiz kalan köy sakinleri için evlerini boşaltmak dışında bir seçenek yoktu. Öyle de yaptılar. Askeri kamyonlara doldurularak Çekoslovakya'ya doğru yola çıkarılan bu insanlardan bir daha haber alınamadı.

Aynı gün öğleden sonra köye giren panzerlerin ardından gelen büyük treyler, dozer ve vinci gören sivil olmamıştı. Panzerler köydeki tüm evleri, kiliseyi ve Hitler'in anneannesinin de yattığı mezarlığı dümdüz etmişler, geriye yaşam izi bırakmamışlardı. Nazi askerleri köyün içinde yıkım işleriyle uğraşırken, dört Gestapo ajanı iki kilometre ötede kepeçenin toprağa vurduğu derin darbeleri izliyorlardı. Hemen yan tarafta üstü tenteyle kapatılmış elli metre uzunluğundaki treylerin içinde ne olduğunu bu adamların dışında bilen yoktu. Gecenin ilerleyen saatlerinde kazı işlemi bitmiş, genişliği on metre olan, yirmi metre uzunluğunda derin bir çukur açılmıştı. Tamamen yıkılmış, dümdüz edilmiş köyün çevresinde emniyet tedbirleri alan Nazi askerlerinin birkaç kilometre ötede olan bitenden haberleri yoktu...

Buz gibi bir hava vardı o gece, bulutlar gökyüzünü tamamen kapatmış, zifiri karanlık hâkim olmuştu her yere. Büyük vinç treylerin üzerindeki metal yığınının havaya kaldırdığında gittikçe şiddetini artıran tiz ses duyuldu. Gestapo ajanları ve operatörler kulaklarındaki özel tıkaçlar sayesinde sesin etkisini fazla hissetmiyorlardı. Birkaç kilometre uzaktaki Nazi askerleri için de aynı şey geçerliydi. Yaklaşık iki saat süren yerleştirme işlemi sonunda dozer tekrar faaliyete geçmiş ve metal yığınının üzerini toprakla kapatmıştı. Saatler sabaha karşı dördü gösterirken kazı bölgesinden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

“Tamam artık, gidebiliriz.”

Kırlık yaşlarda gösteren, kısa kıvılcık saçlı Gestapo ajanı sözlerini bitirdiği an operatörlerin gözlerinin içine bakarak gülmüşü: